

Teaching Singing in the Russian Empire Educational Institutions: Importance and Results

Rus İmparatorluğu Eğitim Kurumlarında Şarkı Söyleme Öğretimi:
Önemi ve Sonuçları

Vioaletta S. Molchanova – Svetlana F. Artemova – Leonid L. Balaniuk

International Network Center for Fundamental and Applied Research, Russian Federation
Penza State University of Architecture and Construction, Russian Federation
Plekhanov Russian University of Economics, Russian Federation

Çeviri / Translation

Sibel Çelik

Öğr. Gör., Dicle Üniversitesi Devlet Konservatuvarı, Ses Eğitimi Bölümü,
Diyarbakır, sibel.celik@dicle.edu.tr, Orcid ID: 0000-0002-8177-9946.

Makale Bilgisi	Article Information
Makale Türü – Article Type	Çeviri / Translation
Geliş Tarihi – Date Received	21 Kasım / November 2020
Kabul Tarihi – Date Accepted	26 Aralık / December 2020
Yayın Tarihi – Date Published	30 Aralık / December 2020
Yayın Sezonu	Ekim – Kasım – Aralık
Pub Date Season	October – November – December

Atf / Cite as: Çelik, Sibel, Rus İmparatorluğu Eğitim Kurumlarında Şarkı Söyleme Öğretimi/Teaching Singing in the Russian Empire Educational Institutions and Results. *tarr: Turkish Academic Research Review*, 5 (4), 511-518. doi: 10.30622/tarr.829239

İntihal / Plagiarism: Bu makale, en az iki hakem tarafından incelenmiş ve intihal içermediği teyit edilmiştir. / This article has been reviewed by at least two referees and confirmed to include no plagiarism. <https://dergipark.org.tr/tr/pub/tarr>

Copyright © Published by Mehmet ŞAHİN Since 2016- Akdeniz University, Faculty of Theology, Antalya, 07058 Turkey. All rights reserved.

Rus İmparatorluğu Eğitim Kurumlarında Şarkı Söyleme Öğretimi: Önemi ve Sonuçları¹

Violetta S. Molchanova²

Svetlana F. Artemova³

Leonid L. Balaniuk⁴

Çeviren: Sibel Çelik⁵

Özet

Makale Rus İmparatorluğu eğitim sistemi içerisinde şarkı söyleme derslerini ele almaktadır. Okullardaki müzikal ve koral çalışmanın tarihi ve eğitimsel önemine, öğretimdeki metodolojik zorluklara dikkat çekmektedir. Materyal olarak devrim öncesi, Sovyet ve modern bilimsel literatür kullanılmıştır. Araştırma yöntemleri; tarafsızlık, tarihçilik, sistematik, çalışma konusundaki sosyal öznelliğin karmaşık değerlendirmesi, araştırmanın asıl materyalin yorumlanmasına ve değerlendirilmesine karşı mümkün olan maksimum tarafsızlığı olarak kabul edilmiştir. Bu yöntemlerin kullanılması, yazarların eğitim kurumlarında şarkı söyleme dersi sistemini geçmişe dönük ve tarihsel olarak değerlendirmelerini sağlamıştır. Sonuç olarak, yazarlar Rus İmparatorluğu'nda şarkı söylemenin büyük önem taşıdığına dikkat çekmiştir. Gelenekler ve şarkı öğretimi, Rusya'nın eski tarihine yükselmiş ve toplumun manevi yaşamında önemli bir rol oynamıştır. XIX yüzyılın ortasında, Rusya'daki ilköğretim okullarında şarkı söyleme öğretilmiş, ancak karmaşık öğretim sistemi nedeniyle öğrencilerin gelişimini yavaşlatmıştır. 1870'lerde, çözümlemeli-yapay yöntemle dayanan öğretim metodolojisi değiştirilmiş ve bu da öğretim kalitesini önemli ölçüde biçimde iyileştirmeyi sağlamıştır.

Anahtar Kelimeler: Rus İmparatorluğu, halk okulu, şarkı söyleme

¹Violetta S. Molchanova, Svetlana F. Artemova, Leonid L. Balaniuk (2018). Teaching Singing in the Russian Empire Educational Institutions: Importance and Results. *European journal of contemporary education*. 7 (1), s. 220-225'de yayınlanmıştır. Tercüme iznini verdikleri için yazarlara teşekkür ederim.

² International Network Center for Fundamental and Applied Research, Russian Federation

³ Penza State University of Architecture and Construction, Russian Federation

⁴ Plekhanov Russian University of Economics, Russian Federation

⁵ Öğr. Gör., Dicle Üniversitesi Devlet Konservatuarı, Ses Eğitimi Bölümü, Diyarbakır, sibel.celik@dicle.edu.tr, Orcid ID: 0000-0002-8177-9946.

Giriş

Şarkı söyleme, devrim öncesi Rusya'da yaşamın önemli bir parçasıydı. Önemli mevsimsel tatillere ve (özellikle bahar ve yaz aylarında) kilise kutlamalarına şarkılar eşlik etmekteydi. Bir başka önemli husus ise, Rusya'da genç insanların şarkılar eşliğinde dans etmeleriydi.

Sonbaharın başlangıcından itibaren, Palmiye Pazarı Günü'ne (Paskalya'nın ilk Pazar günü) kadar devam ederlerdi. Danslar pagan geleneğinin bir parçasıydı. Ortodoks Kilisesi tarafından, cemaat kilisesi koroları oluşturularak dini şarkılar himaye edilmiştir.

Şarkı söyleme, Kiev Rus döneminde eğitim disiplinlerinden biriydi. Bu sebeple, 1086'da kurulan Kiev Kadınlar Koleji'nde şarkı söyleme zorunlu derslerden biri haline getirilmiştir. (Miropol'skii,1873).

2. Materyal ve Yöntemler

Devrim öncesi, materyal olarak Sovyet ve modern bilimsel literatür kullanılmıştır. Araştırma yöntemleri, çalışma konusundaki nesnellik, tarihselcilik, sistemik, sosyal öznelğin karmaşık bir şekilde ele alınması ilkeleriyle, araştırmacının gerçek materyalin yorumlanması ve değerlendirilmesinde mümkün olan maksimum tarafsızlığı varsayılmıştır. Bu yöntemlerin kullanılması; yazarların eğitim kurumlarında şarkı söylemenin eğitim sistemini geçmişe dönük ve tarihsel sırada ele almalarını sağlamıştır.

3. Tartışma ve Sonuçlar

Şarkı söyleme öğretimi, Rusya'da (Sovyet Dönemi'nde) XIX. Yüzyılın ortasından bu yana tarihsel bir süreç olarak göz önünde bulundurulmaktadır. Devrim öncesi dönemde, bu konuya O. Gutman (Gutman,1899), Miropol'skii (Miropols'skii,1873) gibi bu alanda uzman olanlar tarafından dikkat çekilen bir konu olmuştur. Bu uzmanlar, şarkı söyleme dersi için yeni yöntemler üzerine arayışlar içerisindeydiler.

Sovyet Dönemi'nde, vokal pedagojisi çalışmaları 1950 ve 1960'lı yıllarda zirveye ulaşmıştır. Bu dönemde, devrim öncesi kullanılan müzik öğretim metodu geliştirilmiş ve yalın hale getirilmiştir. V.A. Bagadurov (Bagadurov,1953), Y.A. Barsov (Barsov,1968), E.Y. Gembitskaya (Gembitskaya,1955), D.L. Lokshin (Lokshin,1957) ve diğerleri bu alanla ilgili çalışmalar yapmış, tanınmış kişilerdi.

XXI. yüzyılda, devrim öncesi dönemde şarkı öğretimi, N.V. Gruzintseva (Gruzintseva, 2016), M.V. Komissarova (Komissarova, 2015), L.V. Chernova (Chernova, 2016), E.I. Kislova (Kislova, 2015), I.V. Kornilova (Kornilova ve diğerleri, 2016) ve diğerlerinin çalışmalarına yansımıştır. Bu dönemde, yazarlar pedagojinin tarihine ve öğretimdeki metodolojik yaklaşımların gelişimine odaklanmışlardır.

Genel olarak müziğin ve özellikle şarkı söylemenin pedagojik önemi, duyguların kişinin ruhsal hayatı üzerindeki güçlü etkisiyle belirlenir. Müziğin sadece kişisel

değil, aynı zamanda evrensel olan duyguların dili olduğunu anlamak gerekir; şarkılar duyguları somutlaştırırken, toplumdaki ve toplumun içindeki insanın iç yaşamındaki öğelerin bir ifadesi olarak işlev görürler. Devrim öncesi dönemde öğretmenler, en derin duygularını ve yüce özlemlerini bir şarkı aracılığıyla ifade edebileceklerine inanmaktaydı. Şarkı söylemenin ahlaki önemi; sadece bir kişiye şarkıyı öğretmekten daha çok, bir kişinin dürtülerini “düzenleme” üzerineydi.

Her ne kadar şarkı söylemek ulusal öneme sahip olsa da, halk müziği eğitiminin temeli yerli şarkılar ve dualar olmak zorundaydı. Bu nedenle Rus İmparatorluğu'nun milli marşı, "Tanrı Çar'ı korusun" duası niteliğindeki şarkıydı. Bu şarkı, milli eğitimin temellerini taşıyan halkın tarihinin somutlaşmış haliydi. İçinde toplum, “geçmişini, yaşama ve umutlara ilişkin görüşlerini” ifade ediyordu. Şarkının sadece Rusya'da değil, diğer ülkelerde de önemli bir rol oynadığı belirtilmelidir. Bu nedenle, örneğin, Almanya'da koro toplulukları Alman toplumlarının birleşmesinde “bağlayıcı” bir öneme sahipti (Gei, 2014).

Müzik eğitiminin tamamen uygulamalı bir öneme sahip olduğunu belirtmek gerekir. Tatillerde boş zamanları dolduran şarkı ve müzik, içki içme ve alkolizm oranının azalmasına neden olmuştur (Kuz'mina, 2015: 93-97).

Son olarak, uygun müzik eğitiminin getirilmesi, Rus kilisesinin şarkı söylemesini geliştirmeye yardımcı olabilmis ve okula destek olarak kullanılmıştır. Örneğin, toplum şarkı söylemeye karşı daha sempattikti ve eğer koro okuldaki kiliseye katılırsa, okul daha kamuda daha önemli bir yere gelmekteydi.

XIX. yüzyılın ilk yarısında, okullarda temel bir konu olan şarkı söylemenin önemi azalmıştır. Bunun nedeni, tüm öğrencilerin şarkı söyleme yeteneğine sahip olmadığı yönündeki geçerli görüştür. Bu durum, 1860'ların Büyük Reformu'ndan bu yana değişmiş; tüm okullarda hatta Rus İmparatorluğundaki askeri okullarda da müfredatta zorunlu derse dahil edilmiştir (Cherkasov, Smigel, 2016).

Bir öğrencinin şarkı söylemeden muaf olması ancak öğrencideki ağrı, halsizlik veya patolojik bozukluklar varsa müsaade edilmiştir. Bu tür vakalar eğitim kurumlarında çok nadirdi. Şarkı söyleme sınıflarının, diğer şeylerin yanı sıra, dil bağı ve kekemelik olarak adlandırılan konuşma kusurlarını düzeltmek için etkili bir araç olduğunu belirtmek önemlidir. Ayrıca, ses ve işitmenin, diğer yetenekler gibi, metodolojik eğitim ve sistematik egzersizler aracılığıyla geliştirilebileceği unutulmamalıdır.

1870'lerde şarkı söyleyen öğretmenler şu soruyla ilgili kafa karışıklığı yaşamaktaydı: "Hangi yaştan itibaren çocuklara şarkı söylemeyi öğretmeliyiz?"

Çocukların çok erken şarkı söylemeye başlaması çok yaygındır. Beşikte iken, ninni sesi ile uykuya dalarak, çocuk şarkı söylenerek sakinleşmeye alışır. O zamandan beri, şarkıdaki bireysel sesleri henüz ayırt etmese de, şarkıyı bir bütün olarak algılar ve işitmesi gelişmeye başlar.

Vücudun gelişmesiyle, ses organlarının güçlenmesinin yanı sıra, taklit ile

oluşturulan konuşma ve şarkı söyleme becerileri başlar. 5-6 yaşlarında çocuk şarkı söylemeye başlar. Bir çocuğun sesinin kademeli gelişimi, bir istisna olan özel müzikal yeteneği olanlar haricinde, bir çocuğun sesinin 8-9 yaşından daha erken gelişmediğini göstermektedir. Devrim öncesi, şarkı öğretimi Rusya'da bu çağlarda başlamaktaydı. Anaokullarında çocuklara daha erken yaşlarda şarkı söyleme öğretilirdi, bu da doğru oyun seçimi ile oldukça mümkündü. Ancak, belirtilen yaştan önce şarkı söylemeyi öğretmek tavsiye edilmemekteydi. (Miropol'skii, 1873: 7).

1870'lere gelindiğinde, ilkokullarda solo veya koro şarkı söyleme tercihi gündemdeydi. Şarkı söylemeyi öğretmenin çok daha basit olduğunu belirtmek önemlidir, çünkü şarkı söylemenin temel öğelerinin gelişiminin ilk yolunu temsil eder. Bununla birlikte, koro şarkıları olmadan, gelişim tamamlanamaz. Şaşırtıcı bir şekilde, koroda şarkı söyleme, ilkokul müzik öğretmenleri arasında bile itiraza neden olmuştu. Bu öğretmenlerin argümanları aşağıdaki gibiydi:

- 1) İlkokulda koro ile şarkı söylemeye zaman yok,
- 2) Bu tür şarkılar öğrenciler için zor,
- 3) Sanatsal gelişmeyi varsayarsak, ilkokulda imkânsız
- 4) Okulda koro için öğrenciler nasıl seçilir?

Yenilikçi öğretmenler tarafından geçirtilen bazı hususlar vardı Bunlar:

1) İlkokulda şarkı söylemeye ilişkin yere sahipse, bunlardan birinin de koro olması gerektiği üzerineydi. Dersler ayrı ayrı olmamalı fakat müşterek bir ders olmalıydı. Solo şarkı söylemeye başlanmasıyla ve daha sonra, koral şarkı söyleme ile yer değiştirmiş oldu. Kısacası; yerini koral söylemeye bırakmış oldu.

2) Koral şarkı söylemenin zorluğundaki problem, tamamıyla anlaşılamaz olduğundan dolayı, öğretmenin şarkı söylemedeki problemiydi. Bir öğrenci bir melodiyi söyleyebiliyorsa, daha sonra neden o şarkıyı söyleyemez?

İlkokullarda şarkı söyleme derslerine katılan O. Miropol'skii, "aynı anda iki, üç sesli (polifonik) şarkı söylemenin çocuklara; en büyük zevki verdiğini ve hevesle koroda icra ettiklerini" belirtmiştir (Miropol'skii, 1873: 9).

3. noktada koro şarkı söylemeye giriş karşıtları çocukların sanatsal olarak gelişemediklerini kaydetmişti. Ancak, yenilikçiler bu gerçeği abartı olarak gördüler. Müzik icra etmenin ilk aşamasının şarkı söyleme doğruluğu olduğunu belirttiler; eğer öğrenciler ilk kez şarkı söyleyip başarılılarsa, koro şarkılarında bir tür topluluk duyulabilir. Teknik dayanıklılık, ince nüanslar, zarafet, yüksek performans sanatı uzun uygulamaların sonucuydu ve bu nitelikleri çocuklardan istemek garip olurdu.

Dördüncü noktaya gelindiğinde, yenilikçiler Şarkı söyleme derslerinin opera performanslarını sahneleme görevi yapmadığını bildirdiler. Şarkı söylerken, birkaç sesin kombinasyonu koro şarkı söylemeye yol açacak ve temel şarkı söyleme önemli sayıda ses gerektirmiyordu. Özetle, koro ile şarkı söylemeyi savunanlar, ilkokullarda

koro şarkı söylemeye zaman, para ve tam bir fırsat olduğunu kaydetti. Koroyla şarkı söyleme, ekip çalışması becerilerinin geliştirilmesinde, sadece birlikte bir kişinin hedefe ulaşabileceğinin farkına varma, kişinin kendi faaliyetlerini dikkatle gerçekleştirme ve diğerleriyle koordinasyon alışkanlığı oluşturmada eğitim üzerinde olumlu bir etkiye sahipti. Rekabetçi ruh, orantı, incelik ve uyum anlayışının yanı sıra önemliydi.

İlkokulda şarkı öğretme yöntemi hakkında birkaç kelimeyle: XIX yüzyılın ortalarında, şarkı söylemeyi öğretmek zor kabul edilirdi çünkü öğretmenin yaratıcı bir yaklaşıma sahip olmasını gerektiriyordu. Prens V. F. Odoevskii⁶ “tüm müzik yedi temel nicelik ve bunların türevlerinden oluşan bir seri bileşikten başka bir şey değildir” demiştir. (Odoevskii, 1868: 5). Benzer şekilde, çizim düz bir çiziminin ve eğrinin ve matematik 10 temel sayının bir karışımıydı. Nihayet, bir koro eğitimi yöntemi geliştiren V. F. Odoevskii idi (Chernova, 2016: 25).

Profesör Laroche, Sheva'nın yöntem şarkı söyleme dersleri el kitabının önsözünde, tüm müzikal bilgi ve becerinin tek bir ana özelliğe indirgenmesinin paradoksal görünebileceğini kaydetmiştir: bu içine girme yeteneği, orantılı olarak hayal etme, bir sesle kâğıt üzerindeki bir işaretle temsil edilen bir sesi resmetmektir. Bu nedenle, tüm müzik, teknik dilde aralıklara dayanmaktadır. 7 ana sesin olduğunu ve 8.nin iki kez tekrarlanan ilk ses olduğunu, 7 temel aralığın ve kalan türevlerin olduğunu dikkate alırsanız, müzik okuryazarlığının anlaşılması bile karmaşık görünmemelidir.

Öğretim metodolojisi hakkında birkaç söz: 1870'lerde şarkı söylemeyi öğretmenin iki yöntemi vardı: sentetik ve analitik. Sentetik yöntemin özelliği, öğrencilere müzikal sesleri gam halinde öğrendikten sonra, daha karmaşık müzik egzersizlerini, daha sonra tüm oyunları ve müzik yeterlilik becerilerinin edinilmesini öğretmektir.

Analitik bir şekilde öğretirken, öğrenme süreci tersine çevrilirdi. İlk başta, öğrenciler daha sonra öğretim materyali olarak kullanılacak olan birkaç basit oyunu kulaktan öğrenirdi. Metodistler, hem konuşma hem de şarkı olarak çocukların ilk başta unsurları ayırt etmediklerini, ancak onları bir bütün olarak algıladıklarını kaydetmişlerdir. Öğretmenin rehberliğinde, öğrenciler bütünü elementlere, yükseklik, güç ve devam bakımından farklılık gösteren ayrı seslere bölerler. Böylece, sentetik bir şekilde öğrenme metodunda öğrenciler öğelerle başlar ve oyunlara yükselir ve analitik metotta ise, öğrenciler oyunlarla başlar ve temel seslere iner.

Rus okullarında şarkı söyleme sürecinde, özel eğitim için daha uygun olmasına ve ilkokullar için neredeyse hiç uygulanamamasına rağmen, sentetik yöntem baskındı. Sonuç olarak, ilk önce okullarda müzik sistemi öğretilip, daha sonra ölçüler, diziler, anahtarlar, aralıklar vb. gibi unsurlarla devam edilirdi. Buna göre, ders kitaplarının rutin çalışmasında, şarkı öğretimi kendi kendine devam etti ve bu, şarkı söylemenin tüm öğrenciler tarafından algılanmamasının nedeniydü. 1870'lere gelindiğinde, Rus öğretmenler daha basit bir öğretim sistemi geliştirdiler. Bunun özü, öğrenme

⁶ Vladimir Fedorovich Odoevsky (1804–1869) – müzik teorisyeni, önemli Rus bilim adamı ve yazar.

sürecini basitleştiren ve herkes için erişilebilir kılan analitik yöntemdi. Sonunda, bu yöntem neredeyse 1950'lere kadar vardı ve daha sonra biraz güncellendi (Chernova, 2016).

Yeni metotlar, şarkı söyleme öğretiminin ön alıştırma ile başlaması gerektiğini ileri sürmüştür. Amaçları öncelikle, çocukları vokal yetenekleri ve şarkı söylemeye hazır olmaları ile tanıştırmak, ikincisi, işitme, taktik, ses tonlama ve yüksek ve düşük tonları ayırt etme yeteneğini hazırlamak, üçüncü olarak materyali daha fazla öğrenmeye hazırlamak dördüncü olarak, çocuklara ilk 7 haneye nota yazmayı ve çocukları okul sistemine alıştırmayı öğretmekti.

Bildiğiniz gibi, ilk izlenimler en güçlü olanıdır ve bu yüzden ilk dersten gelen öğretmen çocukları öğrenme sürecine dahil etmeye, güvenlerini arttırmaya ve şarkı söylemeyi öğrenmenin zor bir konu olmadığına ikna etmeye çalışmalıdır.

Öğrencilerle tanıştıktan sonra, öğretmen çocuklarla arkadaş olmak zorunda kalırdı. Hangi şarkıları bildiklerini ve neleri sevdiğini bulmak zorundaydı. Bu, çocukların utangaçlıklarını yenebilmeleri ve rekabet ruhlarını uyandırabilmeleri için yapıldı. Tonlamayı uygulamak için öğretmenin “sese girmesi” gerekiyordu. Taktik ve oran daha sonra şarkıların performansı sırasında ortaya çıkacaktı. Şarkıların seçimi daha fazla çalışma için uyarlanmalıydı, ancak şarkıların belirgin derecede basit bir diatonik diziyeye⁷ sahip olması önemliydi. Notaların yazılması sözlü alıştırma ile birlikte yapılmalıydı.

Tüm eğitimin özü analitik-sentetik bir yöntemeye dayalı olacaktı ve gerçek her zaman sonuçtan önce gelmek zorundaydı, bir örnek kuraldan önce ve özellikle genellemeden önce olmak zorundaydı.

Ön alıştırma sonrası, öğrencilere öğrendikleri şarkıları analiz etmelerine ve not almalarına yardımcı olacak sorular sorarak liderlik etmek önemliydi. Aynı zamanda, öğretmenin beceriklilik ve yaratıcılığının yanı sıra, özellikle öğrencilerin becerileri önemliydi. Çalışmaların ilerlemesi, ilk şarkının bağımsız analizindeki başarıya bağlıydı.

Etkili öğrenme için başlangıç düzeyinde (basitleştirilmiş) öğretim yöntemi ile genel önerilerde bulunulmuştur Bunlar:

1. Basit, ama zarif bir melodi ve sözler, tüm öğrenme periyodunun temeli olarak kullanılmalı; aralıklarla, ses incelikleri, tempoda ve ses aralıkları zorlukları kademeli olarak arttırmalıydı.
2. Sözlü ve yazılı çalışma sırayla yapılmalıdır, ancak sözlü çalışma, yazılı olandan önce gelmelidir. Öğrenci hafızadan şarkı söyleyebiliyorsa, duyduklarını yazabilmelidir.
3. Müzikle ilgili teorik bilgiler, melodiyi gerçekleştirirken ve öğrenirken kademeli olarak verilmeliydi ve yeni örneklerle derhal “zihinde, hafızada tutulmalıydı”. Bu

⁷ Bir oktav içindeki 7 ana sesin peş peşe sıralanmasıyla oluşan dizi.

nedenle, çalışılan şarkıda oluşmamışsa, temel dizide ek oktavlar hakkında konuşmaya gerek yoktu.

4. Çocukların verilen her sesi akılda tutmayı öğrenmeleri özellikle önemliydi. Bunun için en iyi araç müzikal dikte etme ve nota okuma idi. Bu alıştırmaların her ikisi de eğitim kursunda kullanılmalıdır. Öğrenciler aralıkları duymalı ve tahmin etmeli ve yazmalıydı; Her nota, onlar için gerçek sesin bir işareti olarak kullanılırdı. Egzersizler değişebilirdi. Örneğin, bir öğrenci, sesli bir nota söyler, diğerleri şarkı söylerken, diğerleri onu yazardı. Asıl mesele, her görevde öğrencinin kesinlikle içine dalması, sesi dinlemesi ve çoğaltması ya da kendisi tarafından bulunması gerektiğiydi. Sadece bu şarkı öğretme yöntemi ile sonuç verebilir ve sonuç alınabilirdi.

5. Melodiler (dualar, ilahiler, şarkılar) ile birlikte nota isimleri, müzikli seslerin çalınarak alıştırmaları yapılmalıydı: do, re, mi, vb.

6. Tüm egzersizler, zarif melodilerin anlamlı bir karakterine sahip olmalı ve müzikal seslerin veya anlamsız kompozisyonların mekanik kombinasyonlarının rutin monoton taklitleri olmamalıydı.

7. Çocuklar basit oyunları doğru ve net bir şekilde yapmayı öğrenir öğrenmez, temkinli basit bölmeyle ortalama tempoda, bilgilerini ayırt etmeyi ve uygulamayı öğrenecekleri zaman, iki sesli şarkı söylemeye devam etmek gerekliydi. Kanonlar, yapımlarından dolayı solo müzikten koro şarkılarına geçişte, performanslarını daha az zorlamışlardı (Miropol'skii, 1873: 17-18).

Sadeleştirilmiş notalar, çalışma sisteminde müzik pedagojisinde uzun süre önemli bir rol oynamıştır (Chernova, 2016: 27).

4.Sonuç

Sonuç olarak, şarkı söylemenin Rusya İmparatorluğu'nda büyük bir önemi olduğu belirtilmelidir. Şarkı söyleme geleneği ve öğretimi ve toplumun manevi yaşamında önemli bir rol oynamış kadim Rusya'nın tarihinde yükselişe geçmiştir. XIX yüzyılın ortasında, Rusya'daki ilköğretim okullarında şarkı söyleme öğretilmiş, ancak karmaşık öğretim sistemi nedeniyle öğrencilerin ilerlemeleri yavaşlamıştır. 1870'lerde, analitik-sentetik* yöntemi temel alan öğretim metodolojisi değiştirilmiş ve bu da öğretim kalitesini önemli ölçüde arttırmıştır.

Kaynakça

Bagadurov V.A. (1953).Vokal'noe vospitanie detei [Vocal education of children]. Moskva.

Barsov Yu.A. (1968). Vokal'no-ispolnitel'skie i pedagogicheskie printsipy M.I. Glinki [Vocal-performing and pedagogical principles of M.I. Glinka]. Leningrad.

Gei Yu., (2014). Nemetskaya shkola peniya [German school of singing]. Sankt-

Peterburg.

Gembitskaya E.Ya. (1955). Obuchenie mal'chikov peniyu v khore [The boys' education of singing in the choir]. Moskva

Gruzintseva N.V. (2016). O nekotorykh osobennostyakh drevnerusskoi pevcheskoi pedagogiki i ee retseptsiyakh v muzykal'nom obrazovanii kontsa XIX veka (na primere opyta prepodavaniya peniya v tserkovno-prikhodskikh shkolakh Tobol'skoi eparkhii) [About some features of old russian singing pedagogics and its receptions in musical education of the end of XIX century (on the example of experience of teaching singing in parochial schools of Tobolsk diocese)]. V sbornike: Dostizheniya i innovatsii v nauke, tekhnologiyakh i meditsine sbornik statei Mezhdunarodnoi nauchno-prakticheskoi konferentsii. pp. 115-120.

Gutman O. (1899). Gimnastika golosa. Rukovodstvo po razvitiyu i pravil'nomu upotrebleniyu organov golosa v penii [Gymnastics of the voice. Guide on the development and proper use of voice in singing]. Sankt-Peterburg.

Komissarova M.V. (2015). O sodержanii obrazovaniya i prepodavaniya peniya v tserkovno-prikhodskikh shkolakh Rossii vtoroi poloviny XIX vek [On the content of education and singing teaching in the parish schools of Russia in the second half of the 19th century]. Vestnik Novgorodskogo gosudarstvennogo universiteta im. Yaroslava Mudrogo. № 1 (84). 2015 pp. 159-161.

Kuz'mina A.V. (2015). Vvedenie gosudarstvennoi vinnoi monopolii i uchrezhdenie popechitel'stv o narodnoi trezvosti v Rossiiskoi imperii [The introduction of a state wine monopoly and the establishment of custody of folk sobriety in the Russian Empire]. Gumanitarnye i sotsial'no-ekonomicheskie nauki. № 4 (83). pp. 93-97.

Lokshin D.L. (1957). Khorovoe penie v russkoi dorevolyutsionnoi i sovetskoi shkole [Choral singing in russian pre-revolutionary and soviet school]. Moskva.

Miropol'skii O. (1873). Obuchenie peniyu v narodnoi shkole. Singing training in folk school], Zhurnal ministerstva narodnogo prosveshcheniya. Ch. 189.pp. 1-22.

Odoevskii V.F.(1868). Muzykal'naya gramota dlya nemuzykantov [Musical instrument for non-musicians]. Moskva.

Chernova L.V. (2016). Teoriya i praktika razvitiya rechevoi i vokal'noi kul'tury uchitelya muzyki [Theory and practice of speech and vocal culture development of music teacher]. Ekaterinburg.

Cherkasov A.A.& Smigel M. (2016). Public Education in the Russian Empire during the Last Third of the XIX Century: Parish Schools. European Journal of Contemporary Education. Vol. (18), Is. 4, 2016 pp. 418-429.

Kislova E.I. (2015). “Latin” and “Slavonic” education in the primary classes of russian seminaries in the 18th century. Slověne. T. IV. № 2. pp. 72-91.

Kornilova I.V., Magsumov T.A., Shakirov R.R. (2016). Female Teachers Training in Educational Grades of Women’s Gymnasia in Kazan in the Last Third of the XIX – Early XX Centuries. European Journal of Contemporary Education. Vol. (16). Is. 2. pp. 217-228.